

Arrest

nr. 132 751 van 4 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 24 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en houdende een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 februari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 augustus 2014.

Gelet op de beschikking van 17 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat S. SCHÜTT en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 17 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel

9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 februari 2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod van 17 februari 2014, gezien deze tweede bestreden beslissing geen verknochtheid vertoont met de eerste bestreden beslissing. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij inderdaad nalaat de samenhang tussen de eerste en de tweede bestreden beslissing aan te tonen en geen middelen tegen de tweede bestreden beslissing ontwikkelt. De exceptie van de verwerende partij lijkt gegrond, zodat het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing onontvankelijk voorkomt.

De eerste bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich in haar uiteenzetting beperkt tot één als buitengewone omstandigheid naar voren gebrachte element, met name het gegeven dat door het samennemen van de verblijfsduur in België en in Griekenland een situatie is ontstaan die als onredelijk dient te worden beschouwd. Zij geeft aan dat geen standpunt werd ingenomen wat betreft het onredelijk karakter van de globale verblijfsduur van vier jaar en vijf maanden, hoewel dit duidelijk was aangegeven in de aanvraag om machtiging tot verblijf. De Raad wijst erop dat in de eerste bestreden beslissing wordt ingegaan op de verblijfsduur in België en tevens op de verschillende elementen die de verzoekende partij aangaande Griekenland heeft aangevoerd. Er wordt in dit verband echter uitdrukkelijk gesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij tussen april 2009 en december 2011 in Griekenland verbleven heeft. De Raad ziet dan ook niet in waarom in de eerste bestreden beslissing zou moeten gemotiveerd worden over een globale verblijfsduur van vier jaar en vijf maanden in België en Griekenland samen, wanneer uitdrukkelijk aangegeven wordt dat het zogezegde verblijf van meer dan twee jaar in Griekenland niet aangetoond is. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat geenszins een duidelijk argument ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van de aanvraag buiten beschouwing is gebleven, zodat een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde beginselen niet aannemelijk wordt gemaakt.

Op de overige onderdelen van de motivering van de bestreden beslissing gaat de verzoekende partij in het geheel niet in.

Het enig middel lijkt ongegrond.”

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 29 augustus 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 7 oktober 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 18 augustus 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP betwist het deel in de beschikking, dat de exceptie van gebrek aan verknochtheid betreft, niet en bevestigt dat geen middelen werden aangevoerd tegen het inreisverbod. VzP stelt evenwel inzake de beslissing 9bis dat VwP onredelijk is door te verwijzen naar een gebrek aan bewijsstukken wat betreft de gecombineerde verblijfsduur Griekenland-België. Zij meent dat niet kan worden getwijfeld aan de duur van dit verblijf en argumenteert als volgt: (1) in het arrest nr. 99 820 van 26 maart 2013 inzake de weigering van de asielaanvraag wordt geenszins betwist dat zij in de periode 2005-2008 in Griekenland verbleef, (2) zij is door België naar Griekenland gerepatriëerd, (3) zij is daar gebleven tot haar terugkeer naar België, (4) een nieuwe asielaanvraag leidde tot een Dublin-onderzoek waaruit bleek dat zij nergens anders is geweest. Dit geheel moet elke twijfel uitsluiten en het moet mogelijk zijn de duur van het gecombineerde verblijf als buitengewone omstandigheid te erkennen. VzP voegt toe dat zij geen synthesememorie heeft ingediend waarin dit werd uiteengezet, gelet op de rechtspraak van de RVV over de synthesememorie.”

2.5. Het beroep is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft, het inreisverbod. Er wordt verwezen naar wat hierover in de hierboven weergegeven beschikking werd gesteld en naar de omstandigheid dat de verzoekende partij ter zitting het deel in de beschikking, dat de exceptie van gebrek aan verknochtheid betreft niet betwist en bevestigt dat er geen middelen werden aangevoerd tegen het inreisverbod.

2.6. Voor zover de verzoekende partij op 29 augustus 2014 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volhardt in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en dat de eerste bestreden beslissing betreft, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Ter terechtzitting focust zij immers op één onderdeel van de motieven van de eerste bestreden beslissing, te weten de duur van haar verblijf in Griekenland. In de beschikking werd hier reeds op ingegaan. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat zij wel kan bewijzen dat zij ononderbroken in Griekenland heeft verbleven en hieromtrent een feitelijke uiteenzetting geeft, dient te worden herhaald dat dit slechts één van de motieven van de eerste bestreden beslissing betreft. De overige motieven worden door de verzoekende partij niet aangevochten. Wat dit ene motief betreft, dient erop te worden gewezen dat in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld wordt dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd en dat de criteria van deze instructie (waaronder de duur van de asielprocedure) niet meer van toepassing zijn. De precieze duur en het al dan niet ononderbroken karakter van het verblijf zijn bijgevolg ondergeschikt aan het feit dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat het verblijf van de verzoekende partij in het kader van de asielprocedure geen buitengewone omstandigheid vormt. Tevens wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd over het feit dat de verzoekende partij niet aantoont waarom het verblijf in Griekenland voor haar een buitengewone omstandigheid zou vormen om de aanvraag in België in te dienen en niet in het land van herkomst. Door zich te beperken tot een uiteenzetting, zowel in het middel als ter terechtzitting, over haar ononderbroken verblijf in Griekenland, toont de verzoekende partij niet aan dat de motieven van de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zijn of dat de gemachtigde het element van het verblijf in Griekenland en de duur daarvan niet mee in het beslissingsproces zou hebben betrokken. Zoals reeds gesteld gaat de verzoekende partij niet in op de overige motieven van de eerste bestreden beslissing.

2.7. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET